

Rapport

Datum: 12 juni 2007

Rapportnummer: 2007/115

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Utrecht toen zij hem op 5 oktober 2004 aanhielden buitenproportioneel geweld tegen hem hebben aangewend.

Ook klaagt verzoeker erover dat deze ambtenaren niet hebben toegestaan dat hij enkele persoonlijke spullen, waaronder een identiteitsbewijs, uit zijn auto zou halen.

Verder klaagt verzoeker erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Utrecht hem na aankomst op het politiebureau gedurende langere tijd met ontbloot bovenlijf in een politiecel hielden.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 5 oktober 2004 parkeerde verzoeker zijn auto op een parkeerterrein in de nabijheid van de Veemarkt te Utrecht waar op dat moment een automarkt werd gehouden. In de auto van verzoeker hing een "te koop"- bord met daarop een telefoonnummer vermeld. Twee ambtenaren van het regionale politiekorps Utrecht zagen dit waarna één van hen het op het bordje vermelde telefoonnummer belde en de eigenaar van de auto, naar later bleek verzoeker, vroeg naar de auto te komen. Daar aangekomen werd verzoeker verteld dat hij een bekeuring kreeg omdat het op grond van de Algemene Plaatselijke Verordening (verder: APV) niet was toegestaan om op die plaats een auto te koop aan te bieden (zie Achtergrond, onder 1.). Verzoeker was het hiermee niet eens waarna een discussie tussen hem en de politie ontstond.

2. Op een gegeven moment escaleerde de situatie tussen verzoeker en de politie zodanig dat verzoeker om 11:57 uur werd aangehouden. Verzoeker is daarop geboeid overgebracht naar het politiebureau te Utrecht alwaar hij om 12:50 uur is voorgeleid aan de hulpofficier van justitie. Nog diezelfde dag is verzoeker in vrijheid gesteld.

3. Per brief van 16 oktober 2004 wendde verzoeker zich tot de politie te Utrecht. In die brief gaf verzoeker aan dat hij aangifte wilde doen tegen een aantal politiemensen omdat hij door hen was mishandeld en vervolgens als een beest (koud, nat en zonder bovenkleding) was afgevoerd naar het politiebureau.

4. Per brief van 14 februari 2005 diende verzoeker over het politieoptreden een klacht in.

5. De korpsbeheerder deed de klachten van verzoeker uiteindelijk bij beslissing van 19 oktober 2005 af. Met uitzondering van de klacht dat verzoeker enkele uren met ontbloot bovenlichaam in de politiecel had moeten doorbrengen, op welk punt de korpsbeheerder

zich van een oordeel onthield, verklaarde de korpsbeheerder de klachten van verzoeker ongegrond.

6. Verzoeker wendde zich vervolgens op 2 januari 2006 tot de Nationale ombudsman.

I. Ten aanzien van het gebruikte geweld

Bevindingen

Visie verzoeker

1. Verzoeker heeft zowel in zijn brieven aan de politie als aan de Nationale ombudsman het volgende naar voren gebracht. Op 5 oktober 2004 was hij op weg naar Bussum om zijn auto bij een garage in te ruilen. In dit kader had hij een bordje met daarop "te koop" in zijn auto gehangen. Onderweg stopte hij op een parkeerplaats in de nabijheid van de Veemarkt te Utrecht waar op dat moment een automarkt werd gehouden. Verzoeker stapte uit en ging op weg naar de automarkt. Na ongeveer een kwartier werd hij gebeld door een man die hem vroeg naar zijn auto te komen. Verzoeker is vervolgens samen met een vriend naar zijn auto gelopen alwaar hij twee geüniformeerde politieagenten zag staan. Verzoeker werd meegedeeld dat het was verboden zijn auto op die plaats te koop aan te bieden. Vervolgens vroeg één van de politieambtenaren verzoeker naar zijn naam en geboortedatum. Nadat verzoeker die had gegeven, werd hem naar zijn adres gevraagd. Op dat moment besepte verzoeker dat hij een bekeuring kreeg waarop hij vroeg waar de verbodsborden dan wel stonden. Hierop kreeg verzoeker geen antwoord. De agent bleef hem maar vragen naar zijn adres terwijl verzoeker eerst wilde weten waar stond aangegeven dat hij zijn auto niet op die plaats te koop mocht aanbieden. Verzoeker en de agent raakten beiden geïrriteerd. Op een gegeven moment werd tegen verzoeker gezegd dat hij mee moest naar het politiebureau. Nadat de in dit kader door de agent opgeroepen collega's ter plaatse waren gekomen, liep verzoeker mee naar de politieauto. Daar aangekomen legde verzoeker zijn handen op de politieauto. Vervolgens werd hem gevraagd zijn handen op zijn rug te doen zodat hij kon worden geboeid. Verzoeker vond dit overdreven en draaide zich om. Daarop werd verzoeker door de politieambtenaren tegen de politieauto geduwd, onderuit geschopt en aan zijn shirt getrokken waardoor hij ten val kwam. Op het moment dat hij op de grond lag, kwamen er meerdere agenten op hem zitten waarna hij tegen zijn rug, nek en schouders werd getrapt en geslagen. Volgens verzoeker was hier helemaal geen reden voor en hebben de agenten zich schuldig gemaakt aan zware mishandeling.

2. Tijdens de zitting van de politiekklachtencommissie gaf verzoeker nogmaals uitdrukkelijk aan dat hij niet wist dat het was verboden zijn auto op die plaats te koop te zetten. Daarom had hij de agent gevraagd hoe hij dit had moeten weten. Op die vragen kreeg hij echter geen antwoord. Verzoeker had dan ook het idee dat alleen al het stellen van vragen verboden was. Volgens verzoeker zou de situatie niet zijn geëscaleerd als hem eerst goed

was uitgelegd hoe hij had kunnen weten dat hij iets deed dat niet was toegestaan.

Overige stukken

3. Uit de diverse van het incident op 5 oktober 2004 opgemaakte mutaties uit het dag- en nachtrapport van de politie, het op die dag opgemaakte proces-verbaal van bevindingen en het meldingsformulier geweldaanwending komt de volgende gang van zaken naar voren.

Politieambtenaren W. en R. troffen op 5 oktober 2004 de auto van verzoeker aan met een bordje "te koop" daarop. Omdat het op die plaats op grond van de APV niet was toegestaan auto's te koop aan te bieden, werd via het op het bordje vermelde telefoonnummer contact opgenomen met de eigenaar van de auto en werd deze gevraagd naar de auto te komen. Nadat verzoeker ter plaatse was gekomen en zich als eigenaar bekend had gemaakt, werd verzoeker staande gehouden. Aan verzoeker werd meegedeeld dat hij artikel 102 van de plaatselijke APV had overtreden. Verzoeker gaf daarop aan dat hij geen bord had gezien waarop stond dat het was verboden om op die plek auto's te koop aan te bieden. W. antwoordde verzoeker dat die borden op een aantal plaatsen in de omgeving stonden en vroeg verzoeker vervolgens, omdat hij zich niet kon legitimeren, naar zijn naam en voornaam. Nadat verzoeker daarop had geantwoord vroeg hij verzoeker naar zijn geboortedatum en geboorteplaats. Nadat W. verzoeker daarom driemaal had verzocht, antwoordde verzoeker met Afrika. Daarop vroeg W. hem nogmaals naar zijn geboorteplaats en -datum waarop verzoeker antwoordde Aku Soedan 6 maart 1969. Verzoeker en zijn vriend schreeuwden ondertussen steeds dat verzoeker werd gediscrimineerd. Ook bleven zij vragen waarom verzoeker een bekeuring kreeg. Tegen verzoeker werd vervolgens gezegd dat eerst de staandehouding zou worden afgehandeld en dat daarna zijn vragen zouden worden beantwoord. W. vroeg verzoeker naar zijn adres. Verzoeker bleef echter tegen hem schreeuwen waarna hem werd gezegd dat hij zou worden aangehouden indien hij weigerde zijn adresgegevens te verstrekken. Omdat verzoeker zijn adres niet opgaf, werd hem verteld dat hij was aangehouden en mee moest naar het politiebureau. Omdat W. en R. met de fiets waren, riepen zij de hulp van collega's in om verzoeker naar het politiebureau te vervoeren. Vervolgens arriveerden politieambtenaren H. en We. ter plaatse waarna politieambtenaar R. verzoeker naar de politieauto begeleidde. Bij de politieauto aangekomen gaf verzoeker zijn tasje en telefoon af aan zijn vriend waarna politieambtenaar We. een veiligheidsfouillering toe wilde passen waartoe hij verzoeker vroeg zijn handen op de auto te plaatsen. Verzoeker werkte hieraan echter niet mee en gaf ook aan dit niet te zullen doen. Vervolgens rende hij weg. Politieambtenaar R. kon verzoeker nog net vastpakken waarna een worsteling ontstond. Verzoeker wist zich los te rukken door zich uit zijn trui te worstelen en weg te lopen. Daarop gaf R. verzoeker, die een fors en stevig postuur had, een duw in zijn rug waardoor verzoeker uit balans raakte. Vervolgens pakte We. verzoeker van achteren om zijn nek beet en trok hem op de grond. We. plaatste zijn rechterknie op de rug van verzoeker. Verzoeker probeerde echter weer op te staan waarna R. hem te hulp kwam en zijn knie tegen de borst van verzoeker duwde. Vervolgens wilden R. en We. verzoeker boeien maar

verzoeker hield zijn handen onder zijn borst en bleef zich verzetten. Hierop zette R. zijn rechterscheenbeen tegen de achterkant van de nek van verzoeker en werd verzoeker geboeid. In de worsteling is de voortand van R. afgebroken en is zijn horlogebandje vernield. We. hield aan het incident pijn in zijn linkerpols over.

4. In het proces-verbaal van verhoor van verzoeker staat onder meer vermeld dat verzoeker verklaarde dat het niet waar was dat hij niet aan zijn aanhouding had meegewerkt. Hij wilde gewoon mee naar het politiebureau omdat hij dacht in een gesprek met de chef van de agenten duidelijk te kunnen maken dat alles op een misverstand berustte. Vlak voordat hij in de politieauto wilde plaatsnemen, hoorde hij echter dat hij eerst moest worden gefouilleerd. Pas op dat moment begreep hij dat hij was aangehouden. De politie duwde hem vervolgens tegen de auto aan en probeerde hem te boeien. Verzoeker draaide zich om en werd plotseling onderuit geschopt of geduwd. Hij voelde dat iemand zijn shirt uittrok. Iets verderop kwam hij ten val. Vervolgens voelde hij dat meerdere agenten op hem kwamen te zitten en dat zij tegen zijn rug en nek traptten en sloegen. Daarna werden zijn armen weggetrokken en werd hij geboeid. Verzoeker gaf aan niet te begrijpen waarom er zoveel geweld tegen hem was gebruikt terwijl hij niets had gedaan.

5. Met zijn brief aan de Nationale ombudsman, zond verzoeker een schriftelijke verklaring van een vriend van hem, de heer O. mee. In die verklaring merkt O. onder meer op dat hij getuige is geweest van "de mishandeling" van zijn vriend door de politie. Verzoeker zou toen onnodig door de politie zijn geschopt en geslagen. Ook hijzelf was bij zijn keel gegrepen op het moment dat hij riep dat er sprake was van discriminatie.

6. Blijkens het verslag van de hoorzitting van de politiekachtencommissie heeft politieambtenaar R. aldaar verklaard dat het beleid rondom de automarkt redelijk streng wordt toegepast in die zin dat eerst een bekeuring wordt uitgeschreven en vervolgens wordt verwezen naar de borden en de bezwaarmogelijkheden. Verzoekers auto stond geparkeerd op het bezoekersparkeerterrein. Op de weg van dit parkeerterrein naar de automarkt, staan diverse borden waarop de regels staan vermeld die gelden voor dit gebied. R. geloofde daarom niet dat verzoeker deze borden niet zou hebben gezien.

7. In dit verband is verder nog van belang te vermelden dat verzoeker - onder protest - een transactievoorstel van de officier van justitie te Utrecht heeft aanvaard waarbij hem een geldboete is opgelegd van € 220 wegens het plegen van verzet bij aanhouding.

Visie korpsbeheerder

8. In reactie op deze klacht gaf de korpsbeheerder aan dat tegen verzoeker tijdens of kort na de aanhouding geweld is gebruikt. Dit geweld bestond uit het beetpakken van verzoeker en het geven van een duw, beide om te voorkomen dat hij wegliep, het leggen van een arm om de nek van verzoeker en het tegen de grond werken, om verzoeker onder controle te krijgen, een kniestoot tegen zijn lichaam omdat verzoeker niet naar de grond

wilde en het leggen van een knie op zijn rug en een scheenbeen in zijn nek om verzoeker onder controle te krijgen en houden. Volgens de korpsbeheerder waren de politieambtenaren genoodzaakt geweld te gebruiken omdat verzoeker niet wilde meewerken aan zijn aanhouding en probeerde zich daaraan te onttrekken. De korpsbeheerder was van oordeel dat het geweldgebruik in dit geval rechtmatig was en verklaarde verzoekers klacht op dit punt niet gegrond.

Beoordeling

9. Behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen heeft een ieder recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam. Dit is neergelegd in artikel 11 van de Grondwet (zie Achtergrond, onder 2.). Ook in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens is bepaald dat een inbreuk op ieders recht op respect voor zijn privéleven - waaronder mede wordt verstaan zijn lichamelijke integriteit - moet zijn voorzien bij wet. Het gebruik van geweld betekent een inbreuk op het recht op onaantastbaarheid van het menselijk lichaam. Op grond van artikel 8, eerste lid van de Politiewet is een politieambtenaar in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening bevoegd geweld te gebruiken, wanneer het daarmee beoogde doel dit, mede gelet op de aan het gebruik van geweld verbonden gevaren, rechtvaardigt (het proportionaliteitsvereiste) en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt (het subsidiariteitsvereiste; zie Achtergrond, onder 4.).

10. Uit de verklaringen van verzoeker en van de politieambtenaren blijkt in ieder geval dat verzoeker is geduwd en vervolgens naar de grond is gewerkt waarna op hem fysieke druk is uitgeoefend om hem op de grond te houden. Hiermee is sprake geweest van geweld. De lezingen om welke reden is overgegaan tot het gebruik van geweld lopen echter uiteen. Volgens verzoeker bestond hiervoor geen enkele aanleiding terwijl de verschillende politieambtenaren verklaren dat verzoeker zich meermalen probeerde te onttrekken aan zijn aanhouding door zich los te rukken en weg te lopen. De Nationale ombudsman neemt in dit geval in overweging dat vast is komen te staan dat verzoeker het niet eens was met de uitgeschreven bekeuring, hierdoor geïrriteerd raakte en dit ook duidelijk kenbaar heeft gemaakt. In dit verband is verder nog van belang dat verzoeker het transactievoorstel van de officier van justitie heeft aanvaard waarbij hem een geldboete van € 220 is opgelegd wegens het zich verzetten bij aanhouding. Door op dit aanbod in te gaan heeft verzoeker de mogelijkheid om de vraag of hij zich daadwerkelijk heeft verzet tegen zijn aanhouding voor te leggen aan de rechter, niet benut. Nu de Nationale ombudsman op grond van de wet Nationale ombudsman (zie Achtergrond, onder 5.) niet bevoegd is om zich uit te spreken over gedragingen waarop de rechter toeziet en verzoeker geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid deze zaak aan de strafrechter voor te leggen, gaat de Nationale ombudsman er bij zijn beoordeling van uit dat verzoeker zich niet meewerkend heeft opgesteld en heeft geprobeerd zich aan zijn aanhouding te onttrekken door weg te lopen en zich uit zijn trui te worstelen. Teneinde te voorkomen dat dit verzoeker ook

daadwerkelijk zou lukken, waren de politieagenten naar het oordeel van de Nationale ombudsman in dit geval dan ook bevoegd geweld tegen verzoeker te gebruiken. Dat verzoeker eerst is geduwd om hem uit balans te brengen en vervolgens bij zijn nek is gepakt om hem te beletten weer weg te lopen, acht de Nationale ombudsman niet onjuist nu een minder ingrijpend middel om op dat moment tot hetzelfde resultaat te komen niet voorhanden was. Dat verzoeker vervolgens naar de grond is gebracht en daar door twee ambtenaren onder controle is gehouden met een knie in zijn rug en later een scheenbeen in zijn nek, acht de Nationale ombudsman ook niet onjuist nu verzoeker zijn verzet nog niet had gestaakt en keer op keer probeerde weg te komen alsmede weigerde zijn armen op zijn rug te doen. Dat een en ander niet prettig voor verzoeker is geweest kan de Nationale ombudsman zich voorstellen maar nu verzoeker zichzelf in die positie heeft gebracht en verder niet is gebleken dat de politie meer geweld heeft gebruikt dan nodig is geweest, ziet de Nationale ombudsman geen reden de handelwijze van de politie op dit punt af te keuren.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van het uit de auto halen van zijn persoonlijke spullen waaronder een rijbewijs

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er tevens over dat hem werd geweigerd zijn tas uit de auto te mogen pakken. Dit verhoudt zich volgens verzoeker niet met de slogan van de politie om bij vertrek geen waardevolle spullen in de auto achter te laten ("auto op slot, buit eruit"). Verder vroeg verzoeker zich af hoe hij zich had moeten legitimeren nu hij niet de gelegenheid heeft gekregen zijn rijbewijs uit zijn auto te mogen pakken.
2. In reactie op deze klacht gaf de korpsbeheerder aan dat uit geen enkel van het incident opgemaakt stuk bleek dat verzoeker had verzocht om spullen uit zijn auto te mogen pakken, laat staan dat dit hem zou zijn geweigerd. Volgens de korpsbeheerder was dit ook niet de reden geweest dat verzoeker zijn adres niet heeft opgegeven. Verzoeker had dit gewoonweg geweigerd omdat hem niet duidelijk zou zijn gemaakt waar de verbodsborden stonden. Tijdens zijn verhoor op het politiebureau had hij immers wel zijn adres opgegeven.
3. In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder liet verzoeker weten dat het antwoord van de korpsbeheerder een leugen was en dat hij wel degelijk had gevraagd of hij zijn tas uit de auto mocht pakken. Dit was hem echter botweg geweigerd.

Beoordeling

4. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen zich in hun bejegening van burgers hulpvaardig opstellen. Dit brengt onder meer mee dat politieambtenaren zich bij een aanhouding hulpvaardig moeten opstellen jegens de verdachte.

5. Niet duidelijk is geworden of verzoeker nu wel of niet heeft gevraagd zijn spullen uit de auto te mogen pakken. Hoe dan ook en zelfs indien ervan wordt uitgegaan dat dit niet het geval is geweest, is de Nationale ombudsman van oordeel dat in beginsel van de politie mag worden verwacht dat zij bij een aanhouding en een daaropvolgende overbrenging naar het politiebureau de verdachte, indien mogelijk, de gelegenheid geeft om kostbare spullen uit een auto te halen dan wel vraagt of er nog spullen uit de auto moeten worden gehaald. In dit geval lag de situatie echter anders. Immers, op het moment dat de politie constateerde dat er sprake was van een overtreding, bevond verzoeker zich op de verderop gelegen automarkt. Nu verzoeker zijn auto op dat moment dus reeds had verlaten, was het zijn eigen verantwoordelijkheid om ervoor te zorgen dat er geen waardevolle spullen (waaronder zijn rijbewijs) meer in de auto lagen. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman mocht de politie er dan ook van uitgaan dat verzoeker deze spullen bij zich had en hoefde zij, mede gelet op het non-coöperatieve gedrag van verzoeker, hem geen gelegenheid meer te geven zijn spullen te pakken.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

III. Ten aanzien van de verzorging op het politiebureau

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat hij meerdere uren met onbloeit bovenlichaam in een politiecel heeft moeten doorbrengen waardoor hij het koud heeft gekregen. Verzoeker gaf aan meerdere keren te hebben gevraagd om zijn trui hetgeen hem echter werd geweigerd.

2. De korpsbeheerder liet in reactie op deze klacht weten dat verzoeker zich tijdens zijn aanhouding uit zijn trui heeft geworsteld om zich op die manier aan zijn aanhouding te kunnen onttrekken. De korpsbeheerder nam dan ook aan dat verzoeker vervolgens met ontbloeit bovenlijf is vervoerd naar het politiebureau en ook zonder trui is ingesloten. Omdat de dienstdoende hulpofficier van justitie zich verder meende te herinneren dat verzoeker tijdens de voorgeleiding ook geen bovenkleding aanhad, concludeerde de korpsbeheerder dat verzoeker gedurende langere tijd met onbloeit bovenlijf in een ophoudcel heeft gezeten. Dit achtte de korpsbeheerder niet juist.

3. Uit het proces-verbaal van aanhouding blijkt dat verzoeker op 5 oktober 2004 omstreeks 12:26 uur is ingesloten en diezelfde dag om 17:50 uur in vrijheid is gesteld.

Beoordeling

4. De gedraging dient te worden getoetst aan het vereiste van bijzondere zorg. Het vereiste van bijzondere zorg houdt in dat bestuursorganen aan personen die onder hun hoede zijn geplaatst de zorg verlenen waarvoor deze personen, vanwege die afhankelijke positie, op die bestuursorganen zijn aangewezen. In dit kader bepaalt artikel 29 van de Ambtsinstructie (Zie Achtergrond, onder 6.) dat in het geval een politieambtenaar besluit de kleding van een ingeslotene in te nemen, de politie vervangende kleding dient te verstrekken.

5. Hoewel in dit geval geen sprake is geweest van het innemen van kleding van verzoeker, is naar het oordeel van de Nationale ombudsman wel vast komen te staan dat verzoeker enige uren met ontbloot bovenlichaam in de politiecel heeft gezeten. Met het oog op het bepaalde in artikel 29 van de Ambtsinstructie had van de politie in dit geval mogen worden verwacht dat aan verzoeker zijn trui dan wel vervangende kleding of een deken was verstrekt. Dat de ophoudkamer mogelijk verwarmd was, doet hieraan niet af. Nu geen kleding, noch een deken is verstrekt, is de Nationale ombudsman met de korpsbeheerder van mening dat de politie op dit punt van de verzorging van verzoeker tekort is geschoten.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Utrecht is:

gegrond ten aanzien van de klacht dat verzoeker gedurende langere tijd met ontbloot bovenlichaam in een politiecel heeft doorgebracht wegens schending van het vereiste van bijzondere zorg.

niet gegrond ten aanzien van:

- het geweldgebruik;
- het niet toestaan persoonlijke spullen uit de auto te pakken.

Onderzoek

Op 4 januari 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer A. te Nijmegen, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Utrecht. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps (de burgemeester van Utrecht), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd de betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Zij maakten van deze gelegenheid geen gebruik.

In verband met haar verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Utrecht over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld haar zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar haar oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen betrokkenen over en weer de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder berichtte dat het verslag haar geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

het verzoekschrift van 2 januari 2006;

het klachtdossier met betrekking tot verzoekers bij de politie ingediende klacht met als bijlagen onder meer het verslag van de op 27 juni 2005 gehouden hoorzitting van de klachtencommissie en het advies van deze commissie;

de schriftelijke reactie van de plaatsvervangend hoofdofficier van justitie te Utrecht van 29 maart 2006;

het standpunt van de korpsbeheerder van 3 april 2006 met bijlagen, waaronder onder meer het meldingsformulier geweldaanwending en mutaties;

de reactie van verzoeker van 14 augustus 2006 met daarbij onder meer een verklaring van de heer O.;

de van de korpsbeheerder op 7 maart 2007 ontvangen nadere stukken waaronder het proces-verbaal van aanhouding, het proces-verbaal van verhoor en processen-verbaal van bevindingen.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Algemene Plaatselijke Verordening Utrecht

Artikel 102, eerste lid

"Het is verboden op door burgemeester en wethouders bij openbaar besluit aangewezen wegen of weggedeelten een voertuig te kopen, te verkopen, te koop aan te bieden, af te leveren, te koop te vragen, door woorden of gedragingen te kennen te geven handel in voertuigen te willen drijven, dan wel te parkeren met het kennelijke doel het te koop aan te bieden of te verhandelen."

2. Grondwet

Artikel 11

"Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam."

3. Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Artikel 8

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

4. Politiewet 1993

Artikel 8, eerste lid

"De ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak is bevoegd in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening geweld te gebruiken, wanneer het daarmee beoogde doel dit, mede gelet op de aan het gebruik van geweld verbonden gevaren, rechtvaardigt en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt. Aan het gebruik van geweld gaat zo mogelijk een waarschuwing vooraf."

5. Wet Nationale ombudsman

Artikel 16

"De ombudsman is niet bevoegd een onderzoek als bedoeld in artikel 12, eerste lid, of artikel 15 in te stellen of voort te zetten:

(...)

g. ten aanzien van gedragingen waarop de rechterlijke macht toeziet."

6. Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke Marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar

Artikel 29

"-1. De ambtenaar kan slechts van de ingeslotene verlangen dat deze zich ontkleedt indien:

(...)

-2. De ambtenaar neemt de kleding, bedoeld in het eerste lid, in bewaring en draagt zorg voor vervangende kleding."